

SAINT ANTHONY ORTHODOX CHURCH

Antiochian Orthodox Christian Archdiocese
www.orthodoxbutler.org

ADDRESS: 400 S. Sixth Avenue, Butler, PA 16001

RECTOR: Rev. Bogdan Gabriel Bucur

CONTACT: 412.390.8208; frbogdan@orthodoxbutler.org

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (5 decembrie 2010)

APOSTOLUL DUMINICII

Din Epistola Sfântului Pavel către Galateni citire:

(Galateni 5, 22 – 6, 2)

Fraților: Roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția; împotriva unora ca acestea nu este lege. Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftele. Dacă trăim în Duhul, în Duhul să și umblăm. Să nu fim iubitori de mărire deșartă, supărându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții. Fraților, chiar de va cădea un om în vreo greșală, voi cei duhovnicești îndreptați-l, pe unul ca acesta cu duhul blândeții, luând seama la tine însuși, ca să nu cazi și tu în ispită. Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos.

A fi creștin înseamnă a fi ucenic al lui Hristos; a fi ucenic înseamnă, în cuvintele Sfântului Apostol Pavel, a fi “făptură nouă”—a nu fi numai descendent al lui Adam, determinat exclusiv de Cădere, ci a fi născut direct din Hristos în apa Botezului. A fi făptură nouă înseamnă a fi călăuzit de Duhul Sfânt. Lucrător asupra apei Botezului (precum odinioară asupra apelor primordiale din Cartea Facerii), lucrător și asupra darurilor de pâine și vin,

Sfântul Duh “vine și se sălășluiește întru noi” pentru a ne remodela după asemănarea Fiului lui Dumnezeu, dându-ne puterea de a fi cu adevărat fii ai lui Dumnezeu (Ioan 1, 12). Precum aluatul trece printr-o anume schimbare datorită prezenței active a drojdiei, creștinul crește și se maturizează datorită prezenței tainice a Duhului Sfânt. Pe scurt, Duhul Sfânt produce o “dospire duhovnicească” a întregii persoane.

Dacă toate acestea par cam abstracte, să ne amintim că teologia se verifică prin practică. După cuvântul Apostolului, a trăi în Duhul Sfânt se exprimă într-un mod foarte concret, prin producerea unor “roade” anume: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția.

Ca ortodocși, dacă într-adevăr păstrăm plinătatea credinței creștine și plinătatea harului, ne raportăm implicit la cel mai înalt standard. Decât să ne tot lăudăm că “avem” credința cea adevărată—*mărirea deșartă* este o mare ispită pentru noi!—mai bine să ne îngrijim de aceste roade: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția. Raporturile noastre cu ceilalți, îndeosebi cu ne-ortodocșii, trebuie întotdeauna călăuzite de “duhul blândeții”. Nu putem trece cu vederea faptul că orice încercare de a-i corecta pe alții, chiar și atunci când suntem chemați să o facem, implică o anumită judecată, și de aceea ne expune unor riscuri duhovnicești. De aceea, Sfântul Pavel ne atrage atenția: “chiar de va cădea un om în vreo greșală, îndreaptă-l cu duhul blândeții, *luând seama la tine însuți, să nu cazi și tu în ispită!*”

Ni s-a încredințat, într-adevăr o comoară duhovnicească; însă comoara este a lui Dumnezeu nu a noastră. Mai mult, cum scrie Apostolul (II Cor 4, 7), “avem comoara aceasta în vase de lut”. Tocmai de aceea primim astăzi îndemnul: *Dacă trăim în Duhul, în Duhul să și umblăm!*

EVANGHELIA DUMINICII

(Luca 13, 10-17)

Din Sfânta Evanghelie după Luca citire:

Și învăța Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. Și iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum. Iar Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: Femeie, ești dezlegată de neputința ta. Și și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu. Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulțimii: Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecați-vă, dar nu în ziua sâmbetei! Iar Domnul i-a răspuns și a zis: Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei? Și zicând El acestea, s-au rușinat toți care erau împotriva Lui, și toată mulțimea se bucura de faptele strălucite săvârșite de El.

Este util să ni se amintească din timp în timp că Iisus nu era creștin. Nu numai în sens teologic—nu este El “al nostru”, ci noi suntem ai Lui—ci și în sensul de bază, istoric. Era un evreu, rabin din Palestina veacului I, circumcis (încă mai serbăm Tăierea Împrejur pe 1 ianuarie!), care ținea sabatul, mergea la Templul din Ierusalim, precum și, în mod regulat, la sinagogă. Iată că astăzi îl vedem ca învățător al Legii în sinagogă. Desigur, vedem un rabin cu totul aparte. Nu numai că predică din Torah, ci și vindecă în mod minunat. Atât învățătura cât și minunea vorbesc limpede despre autoritatea dumnezeiască cu care îi înfruntă pe mai marii sinagogii, și pe baza căreia oferă tâlcuirea autentică a Legii.

Învățătura pe care o primim astăzi este exprimată succinct și pregnant de cuvântul păstrat la Marcu 2, 27: “Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”. Firește, aceasta ni se aplică foarte bine și nouă, creștinilor ortodocși. Este ușor să idolatrizăm elemente externe ale credinței—

diferitele rânduieli liturgice sau disciplinare ale Bisericii, precum și diferitele datini și obiceiuri locale—tratându-le ca realități duhovnicești de sine stătătoare. Domnul le amintește fariseilor (precum și nouă) că toate aceste legi și practici nu sunt scopuri în sine, ci doar mijloace binevenite prin care ne ascuțim sensibilitatea lăuntrică pentru Dumnezeu, și ajutorul cărora ne rânduiim viața de zi cu zi în raport cu El.

În privința vindecării minunate, într-adevăr spectaculoase—vedem cum o boală cronică se topește dispare “îndată”—trebuie spus că Evanghelia nu vorbește numai despre acest incident extraordinary. Citim întâi că femeia “avea *un duh* de neputință”, încât nu putea să se ridice în sus nicidecum, iar apoi că pe femeie o legase *satana*. Gârbovenia femeii descrie starea umanității căzute, zăcând neputincioasă în puterea celui rău. Ca și femeia, primim și noi, odată cu Naștera Domnului, vestea cea cu adevărat bună: “dezlegată ești de neputința ta!”